

Editorial

Després del 9N ens trobem indiscutiblement més a prop d'Europa. Els valors més profunds que van portar a la fundació de la Unió Europea –la democràcia, el civisme, la tolerància, el protagonisme i la centralitat dels ciutadans; i també l'eficàcia, o la capacitat d'organització– es van veure reflectits en una jornada on els catalans ens vam expressar sense por a favor de construir un nou Estat en el si de la Unió. Ni un sol incident. Ni un sol problema. Només gent celebrant alhora un esdeveniment d'un gran significat polític i vivint un dia festiu, un diumenge de tardor. Un dia excepcional i alhora un dia com qualsevol altre: normalitat total. 2.344.828 votants. 80'91% a favor d'un Estat independent. No paga ni tan sols la pena comentar la dimensió d'aquesta xifra i d'aquest percentatge. Parlen per elles mateixes. Negar-les o menystenir-les és una manera com una altra de fer el ridícul, però també una profunda irresponsabilitat i una falta de respecte cap al conjunt de la ciutadania.

Malgrat les amenaces –sovint hiperbòliques– sobre l'absolut aïllament internacional de Catalunya en cas d'una suposada independència, ens vam acostar més a Europa a còpia de consumir els ideals amb que aquesta va ser imaginada i finalment edificada. Malgrat l'intent d'inocular la por entre la ciutadania, la resposta d'aquesta fou plenament assertiva. Tothom en va prendre nota, especialment a Europa. La lògica dels equilibris diplomàtics actuals en el si de la UE no permet verbalitzar certes coses, per descomptat; però això no significa que l'esdeveniment, i la manera com va transcórrer, passessin desapercibuts. Catalunya es va apropar a Europa actuant tot just com ho fan els països més avançats del món: donant veu a uns ciutadans als qui no es considera menors d'edat perpetus, sinó persones responsables que poden prendre decisions racionals. Deixant-los expressar-se, deixant-los participar, deixant-los decidir. Aquest és l'ideal polític -i també, molt més profundament, l'ideal ètic- que va portar a la fundació de la Unió Europea.

Al número 40 de la revista *Idees* parlem de l'uropeïtat de Catalunya però també de la catalanitat d'Europa. Ambdues coses són, de fet, les dues cares d'una mateixa moneda que no representa qualsevol cosa, precisament: estem parlant d'alguns elements fonamentals de la matriu de la cultura occidental moderna. Estem parlant del Gòtic, o del Modernisme més exquisits. Estem parlant de Ramon Llull, és a dir, del primer autor de la història en escriure filosofia en una llengua no clàssica. Estem parlant de Gaudí, de Dalí, de Miró, de catalans que resultarien intel·ligibles al marge d'una Europa que també fóra incompreensible deixant de banda aquests noms. La nostra vinculació amb Europa -que ningú se n'oblidi- és més fonda que qualsevol interpretació jurídica esbiaixada.